

MORA ISHOCKEY KLUBB

1935 — 1965

Henry Strömberg:

NU SIKTAR VI FRAMÅT

Den svenska ishockeysporten har under de sist förflutna åren haft en enorm utveckling. Vi ser det icke minst på de konstfrusna banorna, av vilka det blott fanns ett fåtal i landet i början av femtiotalet. Nu finns det en bana i så gott som varje samhälle. I takt med utvecklingen kommer nu hallarna, som har visat sig nödvändiga i varje fall för vår högsta serie men som börja växa upp både här och var på landsorten. Knappast kunde Gunnar Faleij tänka sig denna utveckling, då han 1934 tog initiativet till Mora Ishockey Klubb och därmed introducerade denna sport i Dalarna.

Vi i Mora Ishockey Klubb 1965 har all anledning att visa uppskattning och tack-samhet för det väldiga pionjärbete som Gunnar Faleij och hans kamrater visade

och som inspirerar oss till att fortfarande driva en aktiv, pulserande idrott av god klass. En vanlig företeelse i dagens Sverige är att klubbarna i vår största folk-rörelse — idrotten — dras med stora ekonomiska bekymmer och ledarbrist och att många vällovliga initiativ att förbättra ekonomin strypes av statsmakterna genom hård beskattning. En idrottsklubb kan emellertid leva med dålig ekonomi och uttunnad ledarkader men den kan aldrig leva utan entusiasm hos klubbens funktionärer.

Nu siktar vi framåt. Under tolv säsonger i olika omgångar har vi varit i storserien och för varje gång vi åkt ur har vi sagt:

— Vi kommer igen!

Detta uttryck har blivit vårt motto. Lyckas vi inte denna säsongen så lyckas vi

Klubbens ordförandeepok i bild, fr. v. Gunnar Faleij, ordf. 1935—1958, Bror Abrahamsson, ordf. 1958—1961, Bengt Grännsjö, ordf. 1961—1963, Henry Strömberg, klubbens ordf. 1963—. Foto: WEPE.

När ishockeyn kom till Mora

Man kan inte påstå att ishockeysporten från början anammades av dalaklubbarna med någon större entusiasm, och det var faktisk ganska trögarbetat, när jag vintersäsongen 1931—32 försökte mig på att införa ishockey i Mora. Jag hade under mina studieår i Stockholm helt gripits av ishockeysporten och trodde fullt och fast på att det var den nya tidens melodi.

I Mora spelades det bandy av alla de pojkar som var ägare till ett par skridskor och det var med synnerligen stor skepsis, som grabbarna sneglade på de ishockeyklubbor och puckar jag hade tagit med mig till IFK:s i Mora sjöbandybana på Saxviken. Jag lade alla klubbarna i en hög och sade åt grabbarna att den som ville låna en klubba och försöka sig på att göra en dragning och få iväg pucken mot bandymålet. Efter en stunds demonstration av hur man får iväg pucken på höjden blev jag tillsagd, att nu skulle det spelas "tvåmål" i bandy och blev anvisad att hålla till med mina ishockeydemonstrationer på baksidan av bandymålet. Helt hastigt fann jag mig vara ensam med mina klubbor och puckar.

Samma händelse upprepades varje gång jag försökte mig på att värva några ishockeyproselyster och jag förstår att grabbarna tyckte jag borde begripit, att bandy det var det isspel, som landsorten gått in för och att ishockey var något slags exklusiv stockholmsidrott.

Mitt misslyckande sporrade mig emellertid till nytt försök nästkommande vinter

och jag anskaffade då två dussin ishockeytröjor och en del övrig utrustning, som drogs ned till Saxviken på en spark. Tanken var att eftersom spel mot två mål tycktes vara det som mest intresserade grabbarna, så skulle jag hoppa över de tråkiga demonstrationerna med målskott. Med lock och pock fick jag sedan grabbarna att klä ut sig till två ishockeylag och börja spela "tvåmål". Som tur var så befanns Saxviksisen vara spegelblank, så att pucken gled som en oljad blix efter isen. Det spel som presterades hade nog inte mycket med ishockey att göra, men trots allt var det en del av grabbarna som började bli så pass intresserade att när jag nästa gång kom med ishockeygrejerna, så kom de självmant och frågade om de fick låna desamma. Några ishockeyregler var det ej som tillämpades men jag försökte i alla fall lära ut en del om offsideregeln, som grabbarna för övrigt tyckte var synnerligen "idiotisk".

För att inte behöva kollidera för mycket med bandyn övertalade jag några av de mest ishockeyintresserade att hjälpa till med att göra iordning en mindre ishockeybana närmare land som omgärdades med en sarg.

Den ena efter den andra började nu pröva på de i deras tycke otympliga ishockeyklubbarna, och snart började det till och med anlända grabbar med egna inköpta klubbor. I och med det förstod jag att första slaget för ishockeysporten var vunnet och att ishockeyn hade börjat få sitt grepp om grabbarna.

kanske nästa men vi skall komma igen!

Vem vet — en dag har vi kommit för att stanna.

Med denna lilla jubileumsskrift har vi önskat samla ett koncentrat över vad som hänt i klubben under de år som flytt. Det har inte varit lätt då protokoll och andra handlingar från den första tiden förkommit. När den nu föreligger färdig tacka vi särskilt alla uppgiftslämnare utan vars hjälp detta lilla häfte inte kommit till.

Den första banan

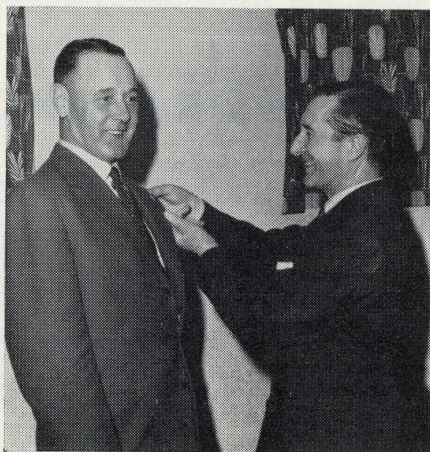
Sitt verkliga fotfäste fick dock ishockeysporten i Mora, när genom frivilliga krafter den första landbanan anlades mitt i centrum av samhället. Utan ceremonier invigdes banan år 1934 med improviserade s.k. byalagsmatcher. De byar som hade de flesta lovande ishockeyspelarna var Öna och Östnor med snabbskrinnarna John Cans och

Mora IK:s signaturmelodi:

Gunnar Eriksson i spetsen. Ifråga om målvaktsämnen bidrog Noret med Hans Ebe-mark. År 1935 var tiden mogen för att bilda en specialklubb för ishockey. På ett talrikt besökt möte bildades Mora Ishockey Klubb och jag erhöll förtroendet leda klubben vidare mot okända öden.

Att relatera klubbens vidare öden är en lång historia, men jag tänker med glädje tillbaka på otaliga matcher som Mora Ishockey Klubb medverkat uti på turnéer i främmande länder, hårda matcher de olika år som klubben deltagit i Div. I och avancemanget till SM-finalen mot Djurgårdens IF. Det är också med förnöjelse jag erinrar mig de många spelare klubben bidragit med till svenska landslaget och Dalarnas landskapslag. Det är sådana minnen som ger balsam på de småår och besvikelser som naturligtvis även finns. Ishockeysporten har dock givit mig så mycket att jag är tacksam att få haft denna, som mitt stora livsintresse.

Klubbens meste kassör genom tiderna är Oskar Bjurström som kom med i styrelsen redan 1939. Här tilldelas han klubbens förtjänsttecken i guld av ordf. G. Faleij.

Laget 1935

Första moralaget efter första dalamatchen överhuvudtaget i full ishockeymundering. Bakre raden fr. v. John Cans, Gunnar Faleij, Nils Wikstrand, Nils Persson, Gunnar Eriksson, Karl Moberg, knästående John Andersson, Hans Ebemark och Oskar Lönn.

MORA ISHOCKEY KLUBB

fyller 30 år. Det är en aktningvärd ålder för denna sport i detta land och som specialklubb i ishockey tillhör Mora IK de absolut äldsta föreningarna om inte rent av den allra äldsta.

Den exakta födelsedagen är som vanligt i sådana sammanhang svår att spåra. Medlemskort finns bevarat från säsongen 1936-37, vilket kostade 1 :— kr och påstås vara det äldsta. Gulnade tidningsklipp (Mora Tidning den 24 febr. 1936) säger:

En ishockeyklubb

har bildats i Mora och till styrelse för klubben har valts ingenjör Gunnar Faleij, ordf., K. G. Gustafsson, v. ordf. hr Erik Sandén, sekr. och kassör. Konstnären Sven Östberg, klubbmästare, hr Folke

Heimer materialförvaltare samt utan särskild funktion hrr Ivar Åberg och Erik Wedin. Med hänsyn till att utrustningen för sporten är ganska dyrbar har klubben beslutat söka anskaffa medel genom att anordna en uppvisning i konståkning med svenskt och norskt deltagande.

Av ovanstående att döma borde klubben notera 1936 som begynnelseår men verksamheten förekom också året före och vintersportsåsongen sträcker sig som bekant över dubbla årtal.

Säkert är emellertid att Gunnar Faleij införde sporten i Mora och att detta också blev dalapremiär. Men det skedde heller inte utan en massa gnissel. Visst var grabbarna på Saxviksisen intresserade för det nya, men det var till en början inte så

långa stunder Falej fick dem att med ishockeyklubban i hand jaga pucken, utan man gick snart över till bandygrejerna som bättre behärskades. Så småningom fann man helt den nya sportens tjusning och det ordnades även rinkar på landbacken — i vårt tycke mycket provisoriska sådana, men ändå en grundpelare för den moderna hockeyn. Det tränades energiskt, men spelarna tog det som en naturlig sak att först hjälpa till med iordningsställandet av banan, vilket kunde ta flera timmar i anspråk efter exempelvis rika snöfall. Värsta arbetet var förstås själva planavvägningen och spolningen spolerade många natters sömn. Men det spelades också vänskapsmatcher i den mån motståndare kunde uppletas. I samband med Vasaloppet anordnades flera isgalor och uppvisningsmatcher. Men det var sällan i ishockey färdigheter visades. Istället arrangerades isracing, motorcykel-fotboll och t.o.m. trav för att få medel till sporten.

1943 ansåg styrelsen laget vara moget för seriesystemet men man fick "kalla handen". De höga styrande trodde för-

modligen inte att man kunde lira hockey på landsorten. Falej & Co ilsknade emellertid till och man slog hela raden av de tilltänkta seriemotståndarna, oftast med tvåsiffriga tal. Detta togs också som en kvalificering och nästa säsong återfanns Mora IK i division II. Ännu en gång besegrades dessa lag. Det blev alltså allsvenskan 1945-46 som en av de första landsortsklubbarna.

Till den allsvenska debuten förberedde sig moralaget ordentligt. Bl. a. skaffades Svenne Bergkvist som tränare för laget.

En ishockeymatch består som bekant av tre perioder. I likhet med detta har vi här försökt indela klubbens 30 år i tidsperioder. I matcherna har MIK ofta haft svårt att hålla jämn standard i alla avdelningar men alltid haft en bestämd period som den bästa. Följande historik visar samma förhållande. Här framträder den mellersta som den ojämförligt starkaste.

Första perioden

Bandyns död — ishockeyns bröd

När IFK Mora 1935 lade ned bandyn fick Gunnar Falej större möjlighet att lancera de mera otympliga ishockeyklubbarna och redan året därpå var första landbanan klar. Svett och möda i massor kostade denna anläggning och ändå lyckades man inte få ordentlig spelbar is. Arenan blev en glädjekälla för klubben på ett helt annat sätt än vad man tänkt sig. Under Vasaloppsdagen skänkte den nämligen föreningen mången välkommen krona genom att användas som parkeringsplats.

Matchdebut med två drabningar samma dag

1937 kom MIK igång mera på allvar. Intresset var på toppen vilket bl. a. framgår av att man spelade två matcher samma dag mot Älvdalen. Först spelade man i Älvdalen på förmiddagen och på kvällen möttes samma spelare i ny uppgörelse i Mora.

Provisoriskt anslöts man detta år till Ishockeyförbundet och Södertälje samt Ham-

marby möttes i en mycket uppskattad propagandamatch i Mora.

Byggnadslov på Falej-mark

Efter en ganska defensiv säsong kom klubben igen på allvar 1938-39. Föregången av heta duster med "kommunalgubbar" fick man lov att bygga ett eget isstadion. Många frivilliga arbetstimmar nedlades av medlemmarna själva och väldiga schaktningsarbeten utfördes redan första året. Det rapporterades att ett 80-tal billaster med matjord kördes undan.

1939 startades i propagandasyfte en byalagsserie som fick en långt större tillslutning än man drömt om. 156 spelare deltog nämligen i denna turnering och gav sporten ännu vidare perspektiv.

"Knatten" Moras första tränare

Vänkskapsmatchandet var 1939 ganska flitigt och MIK mötte bl. a. Sandviken och Hofors och uppnådde "hedersamma" resultat. Samma år fick laget sin första tränare — "Knatten" Lundell. Han var uppskattad av spelarna och nedlade ett förtjänstfullt arbete.

Dubbla lag redan 1939

Redan 1939 kunde MIK ställa två lag på skridskorna i samband med Vasaloppet. A-laget bestod av följande män: Kalle Jansson, Lennart Holm, Oskar Lönn, Gunnar Faleij, J. Kans, K. Moberg, G. Eriksson, E. Granath, O. Eriksson. B-laget: Sambo Johansson, Bud Sven Andersson, Helge Zetterlund, Bror Sandell, Oskar Lund, F. Bror Andersson, Stig Richardsson, Erik Pettersson, Nils Leijon.

Många år för Rakel

Trots att Mora IK kunde peka på en rad uppmärksammade resultat mot namnkunniga motståndare vann man inget gehör för sina ansträngningar att få delta i någon förbundsserie. Det var bara för ledningen och spelarna att ge sig till tåls och det fick man hålla på med till 1944 då bl. a. en kvartsfinal-plats i SM fick höga vederbörande att ändra mening.

Pressklipp:

18 oktober 1939:

Skridskobanan planerad så att mindre vatten behöves. 1000 i anslag av tipsmedel ha använts för belysning.

Faleij och Robert Norén ha av Dalarnas Idrottsförbund invalts i förbundets ishockeysektion vars första uppgift är att åstadkomma en serie ev. DM efter utslagsprincip.

18 december 1939:

Träning påbörjad. Instruktion av Curt Anders Lindqvist från IK Göta i Stockholm som flyttat hit från Stockholm.

18 oktober 1939:

Arsmöte. Följande styrelse valdes: ordf. G. Faleij, kassör Nils Albinsson, sekr. Sven Östberg, utan funktion Nils Wikstrand, Gunnar Eriksson, Oskar Lönn och Oskar Lund. Suppl. O. Bjurström, och Tore Persson. Revisorer: Erik Sandén och C. E. Persson.

13 december 1940:

Arsmöte den 12 nov. Styrelse: G. Faleij ordf., J. Nilsson v. ordf., S. Östberg sekr., O. Bjurström kassör, T. Persson klubbmästare, O. Lönn materialförv., E. Pettersson bitr. mtrförv. Suppl. N. Albinsson och L. Holm. Rev.: E. Sandén och C. E. Persson. Match söndagen därpå mellan Öna—Morastrand 4—3.

Thore Mattson i Dalarnas ishockeyförbunds jubileumsskrift 1956:

”När man talar om Dalarnas ishockey och blickar tillbaka på första åren måste man i första hand nämna Mora. Det var nämligen Mora IK, som redan 1935 började spela och under några år var Dalarnas enda ishockeylag. Vidare var klubben ett av de första landsortslagen som lyckades klara sig kvar i div. I. Leksands IF började 1937 och Falu BS som tredje klubb 1938, och samma år bildades sektion för hockeyn inom Dalarnas Idrottsförbund. (Dalarnas Ishockeyförbund bildades 1946.)

1942-43:

Fem dalaföreningar var anslutna till Sv. Ishockeyförbundet nämligen Mora IK Falu BS, Leksands IF, Orsa IF och Hedemora SK. Ingen dalaserie kunde startas detta år men Mora IK deltog i SM fram till tredje omgången. 21 febr. besegrades Brobergs IF med 5—3 och den 27:e Brynäs IF med 1—0. Mot Hammarby den 6 mars blev det stopp för vidare framgångar med siffrorna 1—7.

1943-44:

Äntligen fick man igång en distriktsserie bestående av tre lag. Beredskap och tidsläget höll fortfarande tillbaka ishockeyns stora genombrott. Så här såg distriktets första sluttabell i ishockey ut:

Mora IK	4	3	1	0	14—7	7
Falu BS	4	2	0	2	12—14	4
Leksands IF	4	0	1	3	9—14	1

1944-45:

Mora IK lyckades komma med i seriesystemet och spelade i div. II med i övrigt bara gästrikelag. Serien blev mycket hård och hälften av de sex lagen slutade på samma poäng. Mora IK tog första platsen och kvalificerade sig till allsvenskan först med en säker avslutningsseger mot Gefle IF med 5—1. Tabellen:

Mora	10	6	1	3	64—32	13
Huge	10	4	5	1	58—38	13
Brynäs	10	6	1	3	49—33	13
Strömsbro	10	5	1	4	52—35	11
Gefle IF	10	4	1	5	39—43	9
Hofors	10	0	1	9	24—97	1

Men det skulle till kvalmatcher även på den tiden innan avancemanget var

Mora IK år 1942. Stående fr. v. Gunnar Faleij, Eric Pettersson, Mas-Åke Larsson, Gösta Holmberg, Sven Kristoffersson, Bror Andersson, Bror Finns. Knästående Tore Persson, Oskar Lönn, Stig Johansson, Ingemar Granath.

helt klart. Mora IK spelade oavgjort 1—1 mot Västerås SK och besegrade MP, Stockholm med 2—0 (trots reserver för båda backarna) och därmed var man klara för allssvenskan.

I DM segrade Mora i finalen över Leksand med 6—1. Innan dess hade Rättvik eliminerats med 14—0. DM-facit alltså: 20—1.

Mora IK:s B-lag deltog i dalaserien och var ett tuppfjät från segern och visade att Mora redan på den tiden hade fina reserver:

Falu BS	8	6	0	2	40—21	12
Mora IK B	8	5	2	1	22—18	12
Leksand	8	3	2	3	33—27	8
Brage	8	3	0	5	22—28	6
Rättvik	8	1	0	7	22—45	2

19—1 i allsvensk förberedelse

Inför debuten i allsvenskan 1945-46 förberedde sig Mora IK på mångahanda sätt

och ingenting lämnades åt sluppen. Upphöjelsen kom mycket lägligt till 10-årsjubileet som hölls på Mora Hotell den 1 dec. där supébiljetterna kostade 5: 50 trots "utsträckt tid". Men laget skaffade sig också matchträning. Falu BS slogs med 9—0, Brynäs med 6—1 och arma Brage med hela 19—1. Även Södertälje fick på "nöten" med 9—2 men då hade Svenne Bergqvist förstärkt Mora-försvaret.

Så här såg MIK:s första allsvenska lag ut: Stig Johansson, Sven Kristoffersson, Lennart Holm, Gösta Holmberg, Erik Pettersson, Bror Andersson, Bror Finns, Erik Granath, Mas-Åke Larsson.

Debuten skedde på Stadion mot Karlberg och det blev förlust med 2—6 för som det hette "beskedliga" Mora. Före matchen hade bl. a. Faleij varit i Stockholm och spionerat på en del av de kommande motståndarna. Det hjälpte således inte att hans första åtgärd var att köpa axelskydd till spelarna — dom måste också lära sig att sätta emot.

I sträng kyla gick hemmadebuten mot Traneberg där resultatet blev 1—1. Oavgjort blev det också i nästa match mot Atlas Diesel — 4—4. Så följde ett par förluster utan att Mora gjorde något mål — hela 12—0 mot Södertälje och 4—0 mot AIK och läget började se allt dystrare ut. Även mot Karlberg blev det förlust.

Första allsvenska segern

Så kom då äntligen den första allsvenska segern. Det skedde i bortamatchen mot segersäkra Traneberg. Det var "Petter" som kunde slå in segerpucken en minut före slutet — 3—4.

Så blev det åter förlust mot AIK och endast en seger på bortaplan mot Atlas Diesel kunde rädda Mora IK. Det blev därför en spännande och inspirerande jumbomatch i Stockholm där Mora drog det längsta strået och sände motståndarna till div. II. 11—2 blev segersiffrorna. Mora spelade snabbt och bra men tyvärr också ojuste, enligt referaten (man hade alltså

snabbt lärt sig de hårda tagen). Målgörare var Granath 3, Finns 2, Pettersson 2 samt Kristoffersson, Holmberg, Andersson och Larsson.

Så här såg sluttabeln ut:

Södertälje	10	8	0	2	70—23	16
AIK	10	8	0	2	52—30	16
Karlberg	10	7	0	3	47—36	14
Mora	10	2	2	6	30—52	6
Atlas Diesel	10	2	1	7	32—71	5
Traneberg	10	1	1	8	29—48	3

AT oktober 1944:

Före konstisen

— Träningen? Ja, den består än så länge lika mycket av arbete med planen och vad därtill hör som av lek med klubba och puck. Men ishockeyverktygen plockas emellanåt fram och då använder man gärna plywoodskivor — det har visat sig gå nästan lika bra att träna upp skottförmågan på sådana som på isen.

Mora IK år 1943. Bakre raden fr. v. Gösta Holmberg, Eric Pettersson, Sven Kristoffersson, Bror Finns, Erik Granath, Bror Andersson. Främre raden fr. v. Ingemar Granath, Stig Johansson, Oskar Lönn.

Annandag jul 1946:

Mora—MP 7—3 (1—1, 2—2, 4—0)

Blinka lilla lampa där...

Mora gjorde en fantastisk slutperiod på serieledarna. "Petter" började målandet i vågrätt ställning och så kom fantastiska slutminuter. De inleddes av Holmbergs mål i den högre skolan. En passning i huvudhöjd, Gösta tog chansen, dämpade med handen pucken till klubban och gick ensam mot mål och Berglund. Denne väntade skott. Holmberg sköt inte, fintade bort mv åt fel håll och lättade in pucken i tomt mål. Ett otroligt nervmål. Sedan gick det andra av sig själv. MP kom aldrig över halva banan. Det fanns gröntrojor överallt och ett par av dem fortsatte att hitta rätt. Först Pettersson och sedan Bror Andersson.

Rubrikerna

1944:

Pucksensation:

Leksand 4—3 mot
Mora i går kväll

Onsdagskvällens final i fjolårets distrikts-turnering i ishockey i Leksand gav en sensationell seger för hemmalaget, som slog favoriten Mora IK med 4—3 (2—1, 2—1, 0—1). Det var en hård och fartfylld match på bra is. Mora fick nu för första gången på två år se sig slaget av ett dalalag.

FK 27 nov. 1945:

Det låter som en tanke...

Vältränade Mora
vann, 6—1, över
otränade Brynäs

Lekstuga i Mora
22—1 mot Rättvik

St.-T. 30 dec:

Mora lekte med otränade kanadensare
7—0 i ishockey
— rekordpublik

Publikrekordet i Falun höjdes från 400 till 1300 personer.

Mora IK utklassade
Djurgården med 13—5

Mora IK:s hollandsturné gav tre segrar på lika många matcher och målsiffrorna 38—2.

Brynäs utan chans
12—0 för Mora IK

Sitt livs bästa match
gjorde Mora, 6—10
mot Canadaproffs

Morapuckarna spelade på lördagskvällen sin livs match här i Paris och förlorade med endast 6—10 mot det kanadensiska proffslaget Racing Club, meddelade Faleij glädjestrålände per telefon. Det är bättre siffror än vad svenska landslaget orkade med förra året och AIK fick stryk med 8—0.

Dräkterna

10 dec. 1945 av "Bom",

Såg en period av Mora i Stadiondebuten. Inte så oövet fast rutinbristen lyste på långt håll och skridskobalansen inte heller var den bästa. Men kan inte masarna skaffa sig dräkter som är lika uppiggande i färgen som deras sockendräkter?

En annan källa från samma match:

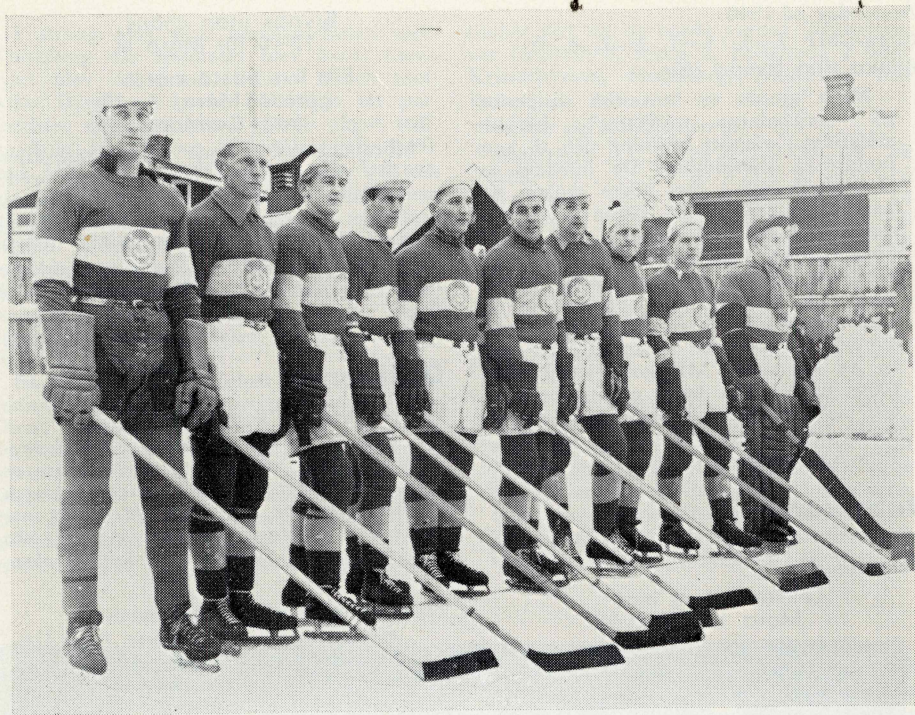
Moraspelarna var smäväxta. I det bländande strålkastarljuset framträdde blekheten i deras ansikten med nästan onaturlig skärpa och dräkterna... — Vilken färg, mörklila, sånt som man har på sin egen begravnings.

"Dix" 15 dec. 1946:

På tal om Mora kanske vi också skulle beskriva den nya, mycket färgstarka dräkten. Den består av gröna tröjor med vita ärmar och rött klubbmärke på bröstet. Till detta kommer byxor i ilsket gul färg, samt blåa bentråkade med röda och gula ränder. På huvudet bäres röda och blåa mössor. Snyggt och prydligt säger en del, rena fantasidräkten tycker andra. Om tycke och smak o.s.v.
(Fotnot: När sjutton blir dom nöjda...)

Forts källan:

Helt säkert är Mora — iförda nya, färgglada "fantasidräkter" — vårt för närvarande bästa landsortslag och masarna har alla utsikter att gå ytterligare framåt. Dels går nämligen spelarna in för ishockey på allvar, dels är de unga, och ett stort plus är också att de ej bryr sig om bandyn. Det märktes på åkningen, som var acceptabel och ej bandyhaltande...

Laget inför första allsvenskan fr. v. Svenne Bergqvist (tränare), Bror Andersson, Erik Pettersson, Gösta Holmberg, Mas-Åke Larsson, Erik Granath, Bror Finns, Lennart Holm, Sven Kristoffersson, Stig Johansson.

Andra perioden

Med livet som insats...

"Mora Ishockeyklubbs säsongpremiär i söndags blev inhiherad på grund av de alltför ljumma höstvindarna", skriver en dalatidning den 7 nov. 1947. Under försäsongen hade allsvenska Mora engagerat Sven Bergqvist, Hammarbys eminenta backkämpe, och Anders Lindqvist, forwards i Göta, under kortare perioder. Inga träningschanser försattes. "Med livet som insats" provades rören många gånger på alltför tunna höstisar. Träningsplan var oftast Simstadion vid Saxviken, där primitiv belysning ordnats.

Så gott som hela fjolårslaget deltog i förberedelserna. Problem var det dock med

Sven Kristoffersson, som gjorde rekryten i Söderhamn, och Stig Johansson, som var postiljon i Gävle.

Daldansen börjar

Så blev det till slut seriepremiär mot Karlberg på Stadion. Morasegern skrevs med siffrorna 8—4. Den 22 dec. var det så dags att ta emot AIK på rinkens vid Hantverkargatan. 1.498 personer såg med hörbar förtjusning det segervana stockholmslaget besegras med 4—2.

Annandag jul kom så serieledarna MP på besök. 2.000 personer fick vara med om en ny daldans. 7—3 till Mora som därmed toppade serien.

Så här såg den unika allsvenska tabellen ut efter denna match:

Mora	3	3	0	0	19—9	6
MP	4	3	0	1	20—10	6
Södertälje	3	2	0	1	16—6	4
AIK	3	1	0	2	9—12	2
Karlberg	5	1	0	4	9—26	2
Åkers	2	0	0	2	2—12	0

”Vinst bara i egna tvättbaljan...”

Men säg den glädje som varar beständigt...? Under trettondagshelgen styrde masarna kosan till huvudstaden. Där blev först stryk mot MP med 5—0 och så en verklig omgång av AIK med 15—1! 1—20 på två matcher alltså...

Braknederlag för Mora IK i två matcher

Trettondagen 1947 kommer länge att för Mora IK stå som några av de dyst-raste dagarna i föreningens historia. De bägge viktiga bortamatcherna mot MP och AIK i Stockholm slutade nämligen med katastrofala nederlag i det att match-siffrorna blev mot MP 0—5 och mot AIK 1—15.

Matchen mot AIK bör för morapojkarnas del förbigås med tystnad. Till en del berodde siffrorna på en justerad mål-vakt. Matchen spelades på Råsunda nya ishockeyplats inför 2.000 personer.

AIK:s Lasse Ljungman efter matchen:

— Hemma i sin egen tvättbalja kan dom slå vilket lag som helst, men kommer dom på en riktig bana så är dom inte märkvärdigare än så här...

Aftonbladets ”Moon” replikerar:

Ljungmans uttryck om Mora hockey-bana som ”tvättbalja” eller ankdamm” måste revideras. Orsaken till AIK:s förlust i Mora måste ha varit en annan då ”ankdammen” visade sig vara en arena med högst ordinära mått. Bara 2,5 m kortare än Stadionbanan och bredden exakt densamma som på AIK:s hemma-rink...

Toppkänning i sluttabellen

Nåväl, Mora IK reste sig ganska snabbt och vann nästa match över Åkers med 11—2. Säsongsfinalen spelades mot Södertälje SK där det blev förlust med 0—7.

Laget hade dock lyckats hålla sig kvar i allsvenskan och det var nog det man ställt in siktet på.

Sluttabellen såg ut så här:

Södertälje	10	8	0	2	68—20	16
AIK	10	7	0	3	73—33	14
MP	10	7	0	3	49—29	14
Mora	10	6	0	4	47—52	12
Åkers	10	1	0	9	22—28	2
Karlberg	10	1	0	9	19—55	2

I SM-serien åkte Mora ut efter förlust mot AIK med 6—2.

”Råkurr” mot MP

Den första seriematchen i 1947-48 års serie spelades hemma mot MP. 1.200 personer såg Mora vinna med 7—4. Matchen betecknades som rena råkurret. MP-spelarna konstaterade i pressutlåtanden att domaren gjorde så gott han kunde — men att publiken var ”sjövidd” och bara såg när gästernas lag felade. Dom erkände tydligen att de själva inte var ofelbara!

Efter matchen protesterade MP hos förbundet och begärde omspel av matchen. Anledningen var bl. a. att man ansåg morafunktionärerna fuskade med tidtagningen och att MP-spelarna fick sitta utvisade i tre minuter medan Moras ”syndare” klarade sig med en och en halv. Protesten föranledde givetvis ingen åtgärd.

I SM blev det stopp detta år genom förlust mot Gävle GIK med 7—4. DM-titeln hamnade dock i Mora genom finalseger över nykorade allsvenskarna Leksand med 7—4.

För sina insatser belönades spelarna med en turné till Holland. Det blev idel segrar och pressrosor. Det var för övrigt första gången ett dalarlag i ishockey var på utlandsturné.

Både Leksand och Mora ur

Från säsongen 1948-49 kan noteras att både Mora och Leksand återfanns i allsvenskan och båda åkte ur — Leksand blev femma och Mora sexa. Omkring 3.000 personer såg derbyt mot Leksand i Mora och det blev en våldsamt spännande drabbning. Leksand hade hämtat upp 3—1 och pressade hårt då plötsligt sargen gav vika för publikens påträngning och de fem minuternas paus använde moraspelarna till välbehövlig vila. När 50 sek. återstod av matchen kunde Mas-Åke peta in segerpucken. Därmed var Leksand fortfarande

utan seger över Mora i DM och seriesammanhang. I returen tog så Leksand revansch med samma siffror och noterade också sitt första DM, även då genom att besegra Mora.

Mora—Brynäs 12—0

Det blev således för dalalagen att mötas i div. II säsongen 1949-50 och när det hela var över stod Mora IK ännu en gång som segrare före Leksand. Notabelt från denna serie var att Mora vann över Brynäs med 12—0.

SM-finalister

Sin allra största framgång noterade Mora IK denna säsong då man lyckades ta sig ända fram till själva SM-finalen. Vägen till den bedriften gick via Ljusne 12—1, Piteå 7—5, Gävle GIK 4—3, Södertälje 6—1 (!) och slutligen seger över Göta med 4—3 i semifinalen.

Under denna turnering blommade morakedjan Folke Gustavsson—Erik Granath—Mas-Åke Larsson ut ordentligt och blev av en stockholmsavisa betecknad som landets piggaste anfall. Det blev också landskamper för grabbarna nu. Med åtta matcher på fjorton dagar och dessutom tröttnande resor var nog inte laget riktigt i toppform när finalen spelades på Östermalms IP. Motståndarna Djurgårdens IF vann SM-titeln med 7—2. En av de mest uppmärksammade spelarna i Moras motståndslag var en storvuxen yngling på 18 år — Lasse Björn.

Seriemästarna föll mot Mora-puckarna

Mora IK förpassade allsvenska seriemästarna Södertälje SK ur SM-turneringen genom att i kvartsfinalen vinna med 6—1 (2—0, 0—1, 4—0). Moras 2—0 i första perioden borde ha varit ännu mera. Täljes 0—1 i den andra trots moraövertag var inte alldeles riktigt. Så kom den sista perioden då moragrabbarna ångade på så landslagspojckarna i Södertälje verkade groggy. Trion Folke Gustavsson, Granath och Mas-Åke överträffade VM-trion.

SM-finalen

Djurgårds-tvillingarnas stjärnspel och moraspelarnas för sena ankomst till SM-finalen i Stockholm mot Djurgården

avgjorde det hela. Moraspelarna kom nämligen först 10 min. före matchtid till huvudstaden. Var det ovanan med SM-slutspel som gjorde att inte laget kom i tid, frågade en elak stockholmsavisa.

Allsvensk fyra 1951

Vi skriver säsongen 1950-51. Mora spelade åter i allsvenskan. Den här gången kom laget på fjärde plats och kontraktet var klart. I SM blev det stopp mot Skellefteå AIK som vann med 5—3.

Hiss-färd mellan tvåan och ettan

Om säsongen som därpå följde kan man konstatera att laget inte riktigt räckte till i den allt hårdare ishockey-societeten. Tydligt var att Mora IK var för bra för div. II men inte tillräckligt starkt för allsvenskan.

Redan året därpå — säsongen 1952-53 — gick hissen upp för Mora och det blev åter allsvenskt spel.

Även denna gång blev sejouren ettårig. Då sista matchen spelats återfanns laget nämligen på avstigningsplats. Falej & Co rev sina eventuella hår, funderade, kalkylerade — och tog nya tag ...

Första spelarmärkena

Vi har kommit till säsongen 1953-54. Detta år utdelades de första spelarmärkena i Dalarnas Ishockeyförbund. Följande välförtjänta och välmeriterade moraspelare erhöll utmärkelsen: Erik Granath, Mas-Åke Larsson och Sven Kristoffersson. Följande år var det dags igen! Allsvenskt kval mot Skellefteå som dock denna gång triumferade.

Nästa säsong — 1955-56 — vanns åter div. II norra som serien nu hette och denna gång gick det lyckosammare i kvalet och än en gång var Mora IK allsvenskt. I turneringen Anton Cup slogs laget ut av Skellefteå AIK med 9—1.

Drömturnéer

Räknar vi Mora IK:s 30 år i perioder som en ishockeymatch är mellanperioden kortfattat avhandlad. Mycket mera hade varit att säga om denna tid, klubbens mest blomstrande. De då aktiva spelarna kommer nog än i dag ihåg de drömröser som turnéerna till Holland, Schweiz, Frankrike och Belgien utgjorde. Alla var helt eniga

om att Gunnar Faleij var den exemplariske resegeneralen och fick allt att klaffa under dessa omfattande resor. Oftast fick truppen vid avresan en blankett med noggrant inprickade tidsuppgifter för hela resan och den stämde alltid till punkt och pricka.

Det var matcher mot Schweiz B-lag i Arosa, mot Racing Club i Palaix des Sports, Paris, inför 24.000 begeistrade parisare. Den gången då de mycket hedersamma siffrorna 6—10 skrevs mot proffsspelare från Canada.

Tack, pojkar

Laget fick alltså vara ute och se sig om och ha trevligt men de gav också oss alla andra på andra sidan rinkens oförglömliga stunder av god ishockey och stark spänning som vi är skyldiga dem ett tack för. Vi minns namnen Stig Johansson, Sven

Kristoffersson, Lennart Holm, Erik Pettersson, Mas-Åke Larsson, Erik Granath, Bror Finns, Gösta Holmberg, Bror Andersson, Folke Gustavsson och Åke Nilsson kanske starkast från bataljerna vid Hantverkargatan.

Johansson i buren

En viss förkärlek för att placera Johansson i kassen tycks MIK haft genom åren. Det började med Gösta "Sambo" Johansson och fortsatte med Stig Johansson, som dock ibland alternerade med Erik Jäderström. Sedan kom Jan-Erik Johansson. Just nu heter burväktarna Gustavsson — Bengt-Åke och Lasse. Men det finns för säkerhets skull ännu en Johansson på gång. "Sambos" ättelägg Göran som två år stått i TV-lagets kasse.

Klubbens första juniormästare i ishockey 1953. Trion främst är Rune Blomberg, Jan Erik Johansson, Lennart Snäs. Bakre raden fr. v. Wille Persson, lagledare, Einar Granath, Arne Loongh, Lasse Krångh, Lennart Englund, Lasse Kristoffersson, Torvald Moen, Anders Sars, Ingvar Mattsson.

Tredje perioden

Fina internationella gäster

Slutperioden — de senaste 10 åren — ligger så mycket närmare i tiden att det hos de flesta torde finnas klarare minnesbilder från denna epok. Laget klarade sig kvar i allsvenskan genom en sjätte-placering säsongen 1956—57. Här tabellraden: 14 5 1 8 57—81 11

Juniorlaget vann DM och det blev förluster mot två fina internationella gäster: Wembley Lions (3—6) och USA (5—10),

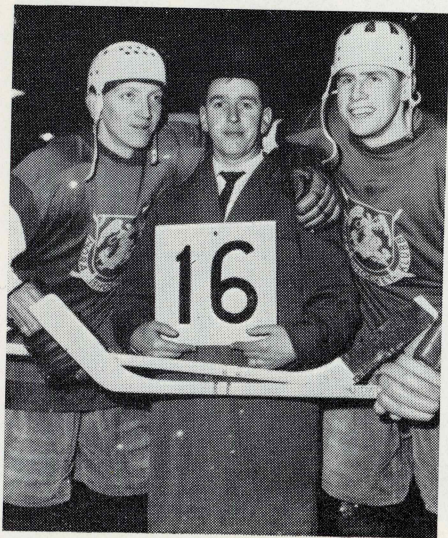
Även nästa säsong — 57—58 — klarade man sig kvar nu genom att bli femma — kuriöst nog på mindre poäng. Så här såg

Moras serierad ut då:

14 4 2 8 57—76 10

Faleij slutar

Inför säsongen 58—59 undanbad sig Gunnar Faleij återval efter över tjugo års ordförandeskap. Han utsågs omedelbart till hedersordförande och klubban överlämnades till Bror Abrahamsson.

Sexton mål i samma match rekord i tvåan, fr. v. Folke Gustavsson, John Halvarsson, lagl., Evert Tysk. Foto: WEPE.

På grund av att tomten vid Hantverkargatan skulle bebyggas fick MIK lov att se sig om efter en ny tummelplats och valet föll på Smidjegrav. Den nya Isstadion invigdes med pompa och man hade Kanada som gäster. Det blev smörj med 1—11. Klubben hade också fått förtroendet att arrangera JSM i konståkning mycket beroende på sina då skickliga konståkerskor.

Tyvärr kunde inte ishockeylaget denna säsong klara kontraktet utan det blev respass med en sjunde placering:

14 4 1 9 62—80 9

Dåligt kval

1959—60 förekom således ånyo div. II-hockey för Mora IK. Där gick det utomordentligt fint för laget som endast noterade ett nederlag på fjorton matcher och skyfflade in över hundra puckar:

14 11 2 1 101—43 24

Av någon anledning gick det mycket sämre än väntat i kvalserien och laget blev här ohjälpligt sist med denna sorgesamma rad:

6 0 0 6 15—36 0

Bla. en kraftig förnyring av laget medförde att säsongen 60—61 blev ännu sämre resultatmässigt. Denna gång blev man endast trea i div. II:

14 8 1 5 72—43 17

På nytt uppåt

1961—62 övertog Bengt Grännsjö ordförandeklubban och representationslaget hade stabiliserat sig så kraftigt att man gick igenom tvåan obesegrad. Följande vackra tabellrad visade en fin standard:

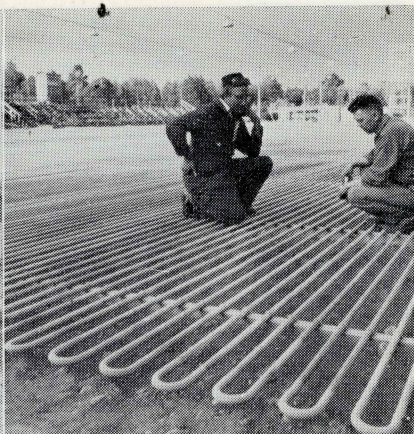
14 12 2 0 96—34 26

Spelglädjen och formen stannade denna gång kvar över kvalserien och Mora IK var ännu en gång allsvenskt med detta kvalresultat:

6 5 0 1 34—20 10

Mora—Leksand 5—0

Mora IK:s reentré i det förnämsta ishockeysällskapet blev redan i den första matchen på Smidjegrav mot Leksands IF den verkliga hockeybomben. När resultatet — 5—0 — tillkännagavs trodde inte folk runt landet sina öron utan många ringde upp tidningarna och frågade om radious

Den frivilliga arbetsinsatsen var stor när nya banan i Smidjegrav kom till liksom när den konstfrusna anläggningen skapades. Foto: WEPE.

resultatuppgift var felaktig. Dubbel glädje blev det för klubbordföranden Grännsjö som samma kväll skänktes en son av sin fru.

Av bara farten vann så Mora IK på Johanneshov inför sin största seriepublik — över 13.000 personer — över AIK med 7—5. Allan Fernström (3) och Mats Lönn (2) var segerorganisatörer.

Men förlusterna kom också. Dock klarades en sjätte plats och borde därför ha klarat kontraktet men nu kom den just för Mora så olyckliga och orättvisa kvalserien in i bilden, och efter denna sållades man härfint ur allsvenskan på bekostnad av lag som efter alla matematiska beräkningar bort nedflyttats.

Allsvenska serieraden såg så här ut:

14 4 1 9 58—81 9

Och här matcherna i den s.k. kvalserien:

7 3 0 4 26—33 6

Ännu en gång arrangerade klubben JSM i konståkning.

MIK slår norrbottniskt publikrekord

Det var således bara att börja om från början. Henry Strömberg teg vid som ordförande. Säsongen 63—64 förbereddes mycket intensivt. Till att börja med anställdes en kanadensisk tränare som också verkade som spelare — Kenny Booth. Ansträng-

ningarna ledde till en överlägsen division II-seger med nästan 150 gjorda mål:

18 17 0 1 149—45 34

Kvalserien blev hårdare än väntat men allsvenska nåddes ånyo genom en andra placering:

6 3 1 2 23—27 7

Dålig säsong 64—65

Den nya allsvenska chansen gav sämsta resultatet genom tiderna. Laget hamnade allra sist med endast en seger:

14 1 3 10 50—92 5

I den hatade nedflyttningsserien lyckades det inte heller över hövan även om en del otur spelade in:

6 0 1 5 18—37 1

I en internationell match mot Tesla, Tjeckoslovakien uppvisades säsongens bästa spel — just och snabb hockey från båda håll och målrikt — 8—9.

Fortsättning följer...

Som så många gånger förr lovade ledare och grabbar varandra att omedelbart komma igen och förberedelserna för en endast ettårig påhälsning i division II igångsattes. Sigge Bröms, Leksands mångårige landslagsman och senare kom årets bomb i svensk ishockey då Lennart "Lill-Strimma" Svedberg, Brynäs sällande sig till

Klara för allsvenskan 1964. Framtill fr. v. Gösta Swen, Nils Lindberg, Jan-Erik Johansson, "Nicke" Bergström, Åke Elfvendahl, Göran Abrahamsson. Bakre raden fr. v. Kjell Eklind, Evert Tysk, Lennart Cans, Allan Fernström, Jan-Erik Granath, Mats Eriksson, Leif Westerling, Ulf Nises, Kenny Booth, Mats Lönn, Henric Strömbäck, lagledare. Foto: WEPE.

laget. Vad han kommer att betyda för laget är givetvis svårt att på förhand uttala sig om då landskamper och turneringar kan hindra en del spel i MIK. Men att han är ungdomarnas borse favorit och därigenom kan han med stor säkerhet bidra till att bredda intresset bland hockeyutövande pojkar. Publikt gör hans deltagande säkerligen också en hel del. Men denna säsongs lag inrymmer fler intressanta namn än de uppräknade och man får hoppas att publiken stöder klubbledningen i dess ansträngningar att skaffa ett så gediget lag att allsvenskan kan bli permanentare för Mora IK än denna lilla historik försökt redovisa.

Ungdomshockey

Att försöka få fram egna förmågor har alltid legat ledningen för ishockeyn varmt om hjärtat. De första lärospåren får grab-

barna i pojkserierna där flera hundra spelare brukar delta. Ur dessa led sållas så fram lag till Kempecupen som också brukar bli inkörsporsten till klubbens juniorlag. I allt större utsträckning får dessa så chansen att redan som junior spela i A-laget — en utveckling som blir allt allmännare i hela svenska ishockeyvärlden.

Tore "Toppen" Persson — redan 1939 i huvudstyrelsen — är den som under många år haft hand om pojkserierna.

I den populära TV-pucken har Mora IK ofta haft representanter. Hittills har denna rad av pojkar kommit med i Dalarnas TV-lag Björn Åberg, Leif Westerling, Sune Skeri, Bo Jonsson, Göran Johansson (2 ggr), Lars Mjöberg och Michael Lundström. När Dalarna vann turneringen fanns Morapojkarna Bengt Eriksson och Leif Grannas med i laget men spelade då för Noretpoj-karna.

Visste Du?

att Mora IK ligger på 18:e plats i Allsvenska maratontabellen med denna tabellrad: 12 41 11 81 406—570 93

att endast nio lag har gjort fler säsonger i storserien

att Mora IK haft 11 internationella spelare. Folke Gustavsson har gjort 28 matcher, Einar Granath 25, Mas-Ake Larsson 24, Erik Granath 22, Mats Lönn 6, Sven Kristoffersson 5, Rune Blomberg 4, Hans Westberg 4, Evert Tysk 2 samt Stig Johansson 1, Sigge Bröms har gjort 142 och Lennart Svedberg 25 landskamper.

att Mora under senaste allsvenskan använde sig av flera spelare än något annat lag i både grupperna nämligen 27 stycken.

att inte mindre än 18 av dessa debuterade i allsvenskan.

att Mats Lönn och Evert Tysk var bästa

Ess på Morarinken, fr. v. ex-moraspelaren Arne "Muffen" Eriksson, Västra Frölunda, kanadensarna Kenny Booth och Curly Leachman, Mats "Tuppen" Lönn, Mora.

Träningspass i Smidjegrav. Aktörer Kjell Eklind, Allan Fernström, Bosse Olsson. Tränare Kenny Booth. Foto: WEPE.

Med sikten inställt på ny allsvensk sejour ses här laget hösten 1965. Främre raden fr. v. Mats Lind, Nils Lindberg, Kjell Eklind, Bengt Åke Gustavsson, Lasse Gustavsson, Lennart Svedberg. Bakre raden fr. v. Sigge Bröms, spelande tränare, Tommy Edh, Göte Hansson, Bosse Olsson, Mats Lönn, Nils Carlsson, Bengt Eriksson, Bengt Andersson, Evert Tysk, Bengt Gustavsson. Foto: WEPE.

målskyttar med 13 resp. 12 fullträffar. När målgivande passningar kommer med i bilden stod båda på 18 poäng

att spelande tränaren Kenny Booth var utvisad i nästan en hel period under säsongen eller närmare bestämt 18 min.

att Mora delade fjärde plats med IFK Umeå om allsvenskans fair play cup med sammanlagt 42 minuter.

att Jan-Erik Johansson hamnade sist i allsvenska målvaktsligan där man ställer skott på mål i relation till insläppta. Här får man väl i rättvisans namn framhålla att det fanns lag som hade bättre försvar framför sig än Jan-Erik.

att f.d. moraspelaren Einar Granath varit med i Södertäljes matcher sedan våren 1957 eller 155 matcher i följd.

Måldomar-dilemma

Länge fanns bara siffror för ental att markera målskyttet med. Då Granath & Co tidigt tog för vana att skyffla in mål i riklig mängd fick måldomarna hålla tiotalssiffran framför entalet. Ett besvärligt arbete i kylan...

Traktamentet

Lite annorlunda var också traktamentsfrågan förr och nu. I första allsvenskan avverkades två matcher under en julhelg i Stockholm. För dessa två dagar fick spelarna en femma vardera att även klara maten på. En spefågel bland spelarna:

— Traktamentet? Det tog "rockslusken"...

I stället fick mor i stugan skicka med matsäck på resorna. Till stor del utgjordes detta paket av tunnbröd som smulades ned kupéerna på tågen.

Nils Linder:

Konståkningssektionen framgångsrik

Vintern 53—54 började Mora IK:s Konståkningssektion sin verksamhet. Ordförande var Thorsten Dahlström, och hans medhjälpare i sektionens styrelse var fru Ebemark, fru Bergkvist, Arthur Axelsson och Nils Linder.

Redan året därpå stod sektionen som arrangör för DM. I tävlingen deltog 17 tävlande från Falun, Rättvik, Vansbro och Säter.

Att DM-tävlingarna verkade i hög grad stimulerande på moraungdomarna visade sig när undervisning i figuråkning började. 71 flickor anmälde sig nämligen till en kurs i konståkning. Vid kursens slut hade tre flickor nått den färdighet som fordras för att erhålla konståkarnas bronsmärke.

1956 kunde man anmäla de första tävlande till DM i Falun, där en av flickorna lyckades med en andraplacing.

Efter denna goda start skickades tre av moraflickorna på en träningskurs i Västerås.

Egen träningsplan

En isbana anlades 1957 på Sanda i Mora Noret. Med föräldrars hjälp byggdes ett

varmbonat omklädningsrum intill den nya isbanan, och så kunde konståkningen drivas med framgång. Instruktörer anskaffades med förbundets hjälp, och varje veckoslut pågick instruktion i konståkning. Resultat märktes snart. 1957 avgjordes DM i konståkning i Säter, där Mora fick sin första seger. Marianne Eriksson blev dalmästarrinna i juniorklassen. Samma år tävlade Marianne om Svealandsmästerskapet och lyckades komma på andra plats. Ett 40-tal moraklädda konståkerskor medverkade på Vasaloppssdagen vid den sedvanliga ishockeymatchen.

Distriktsmästerskapstävlingar hålls i Hedemora, och för andra gången fick Mora genom Marianne ett DM-tecken.

Vid MIK:s utlandsturne 1958, inbjöds Marianne Eriksson att medfölja. En av Moras konståkningsflickor hade fått en värdefull uppmuntran, men hon måste istället avstå från tävlingen om Svealandsmästerskapet som hölls i Rättvik. Tre flickor anmäldes dit och de lyckades över förväntan. Bland 27 tävlande hamnade Lena Linder på fjärde plats.

Kyrkbåtsrodd ger styrka, träningsgiv som lanserades sommaren 1964. Foto: WEPE.

Stora framgångar

Vintern 58—59 blev synnerligen händelserik. Bland konståkarna fanns denna vinter även manliga deltagare, och när DM avgjordes i Leksand vann Marianne Eriksson och Dick Zarmén juniorklasserna. Marianne Eriksson och Lena Linder blev etta och tvåa vid Svealandsmästerskapen i Vansbro.

Den allra största framgången inträffade vid Skol-SM i Östersund. I Klass C för flickor segrade Lena Linder.

Vid skol-DM, som hölls i Falun, placerade sig tre moraflickor främst.

Den 7—8 febr. 1959 stod MIK som arrangör för JSM. Tackbrev från landets olika föreningar och genomgående god press vittnade om att tävlingarna genomfördes till allas belåtenhet. Marianne Eriksson intog en förnämlig sjunde plats i denna krävande tävling bland Sveriges skickligaste konståkerskor.

Även vintern 59—60 var intresset för konståkning mycket stort och både i DM- och SLM-tävlingarna erhöles första placeringar genom Marianne Eriksson. Intresset för konståkning spreds över hela distriktet och Moraflickorna höll uppvisningar bl.a. i Älvdalen, Särna, Sörsjön, Malung och Orsa.

Stor träningsflit

Bakom de framgångar som Morasektionens konståkare nått ligger ett oerhört träningsarbete. De som vunnit resultat, ha offrat all sin fritid till sin favoritsport. Förutom träningskursen i Västerås deltog i tvenne sommarkurser i Jönköping. Sex flickor har genomgått instruktörskurs på Bosön och flera besökte en vinterkurs i Östersund.

Vintern 1961 hemförde Mora konståkningsflickor segrar i alla tävlingar de deltog i.

Vid DM i Falun togs segrar i både dam- och juniorklassen genom Marianne Eriksson och Lena Linder. I Gävle segrade Marianne Eriksson i Svealandsmästerskapen.

När skolornas SM avgjordes på Leksands konstfrusna bana erhöles Marianne Eriksson och Lena Linder guld- resp. silverplakett.

Vintern 1962 blev Marianne Eriksson Svealandsmästarinna och hennes klubbkamrat Lena Linder distriktmästarinna. Dessa tävlingar — de enda, som de anmäldes till under säsongen — blev deras sista. Studier på annan ort satte punkt för vidare träning och tävling. Deras tioåriga verksamhet inom konståkningen avslutades med prov för konståkarnas guldmärke i högre valör.

Den 9—10 febr. 1965 stod Mora IK åter som arrangör för JSM.

DM hölls i Orsa.

Under de senaste vintrarna har undervisning i konståkning förekommit och goda instruktörer har anskaffats, men intresset har varit i dalande.

Namnförteckning

på aktiva åkare inom Mora Konståkningssektion: Marianne Eriksson, Lena Linder, Margareta Gegermo, Margareta Storm, Inger Pettersson, Margareta Kans, Anna-Karin Julin, Anna-Lena Julin, Nancy Zarmén, Britt-Marie Augustsson, Ingrid Olof, Kristina Stenberg, Berit Palmberg, Dick Zarmén.

Klubbens mest flitiga och framgångsrika konståkningstöser genom åren är Lena Linder och Marianne Eriksson. Foto: WEPE.

Vilse i Värmland

Många gånger var man vid spelarresorna hänvisade till gengasbilar under krigstiden. Dessa var som bekant inte mycket att lita på och förseningarna blev oftast stora. När Dalalaget debuterade utanför distriktet och spelade i Värmland — ett moralag förstärkt med en bragespelare — var det svin-kallt under återfärden. Värmesystemet upphörde att fungera i en av bilarna och

chauffören var hänvisad till en minimal liten öppning på vindrutan varför han åkte fel och hamnade långt upp i nordliga Värmland innan missödet upptäcktes. Det var bara att vända och i stället för beräknad hemkomst kl. 2 kom den bilen till Mora strax före kl. 8 på måndagsmorgonen. Det var för spelarna att gå hem och lämna trunken och skynda till det väntande arbetet.

STRÖMS SÅGVERK

MORA

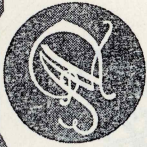
Telefon 10475, 10476

Kylmaskineriets drivande kraft

kommer från

Siljansbygdens Kraft AB

Betald annonsplats

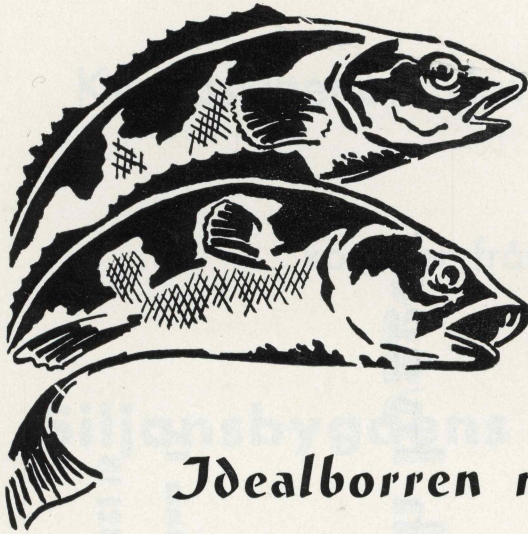
BYGGENADS FIRMAN
Anders Diös AB

projekterar och bygger

EMK

Kontor: Moragatan 13

Tel 0250/11454 12118

Original

MORA- BORREN

Idéalborren med finesser

- **Tar liten plats**
Kräver minimalt utrymme i ihopsatt läge
- **Blixtsnabb isärtagning**
Patents. snabbkoppling förenklar isärtagning
- **Stabil konstruktion**
Precisionsstålrör ger lång livslängd och kvalitet
- **Hårdhetskontrollerade, garanterade skär** i 6 storlekar

AB CARL ANDERSSONS KNIVFABRIK

MORA

MORA-BORREN säljes i järn- och sportaffärer

Näséns

BYGGNADS AB

MORA

Telefon 12043, 12761

AKTIEBOLAGET

RYSSA ELVERK

MORA

- bygdens eget företag -